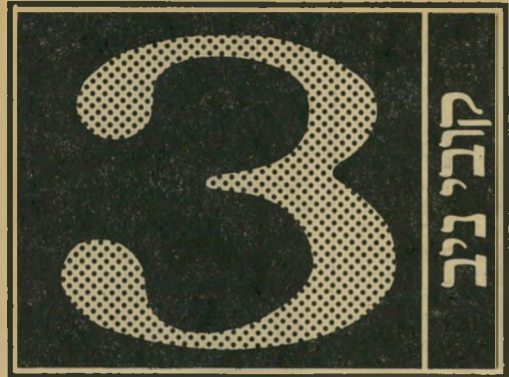

עברית של יום יום

והפעם: שימושים קטנים במילים גדולות

הביסקוויטים שמכרת לי ערב החג, אתה זוכר, הם היו כולם שכורים. כאתי הכיתה, פתחתי את הקופסה ומה אני רואה — פוגרום! מחדל יום כיפורים חדש! היית ביד ושם? זהו, אז קופסת הביסקוויטים הזאת היתה יותר גרוע מיד ושם. שואה, ממש שואה — כל ה-ביסקוויטים היו שכורים, קרועים, מנותצים. הסתכלתי בגוויות שלהם ובכיתי, זה היה מראה נורא. אחר-כך אמרתי לעצמי: המכולתניק האנטישמי הזה עוד יראה אצלי. כן, שלא תהי שוב לך שכל פוגרומיסט יעשה כאן מה שהוא רוצה. אנחנו כבר לא בגולה, אנחנו במדינה יהודית ופה לא תמכור לי ביסקוויטים חרוגים. תחזור לגרמניה, חתיכת נאצי, שמה תהרוג ביסקוויטים! לא, חכיבי, לא עוד! אתה קראת את הסיפור על רובינוון וששת המיליונים? זהו, אז ככה נעשה גם לך, צורר ביסקוויטים! פורע בייגאלאך! חמלניצקי של הקרייקרס חכה, אני אלך למשרד המסחר והתעשייה. פה זה יהודים, פה זה לא יקרה! מה השואה אצ-לך? רבע לשש? חכה, אני כבר חוזר עם כמה יהודים גאים! אנחנו נראה לך מה זה לעשות פרעות בביסקוויטים יהודים! לא עוד! חכיבי, לא עוד! שנית מצדה לא תיפול — אתה תיפול!

פואמה דמגוגית

למנחם בגין — בהגיעו לדוכן

היש מכאוב כמכאיבנו? היש ערבון כעלבוננו?
היש גלימה כגלימתנו? היש חלמון כחלמוננו?
היש מהשוק כמהשופנו? היש חלבון כחלבוננו?
היש קליפה כקליפתנו? היש חלמון כחלמוננו?
היש מרחם כמרחמנו? היש חלמון כחלמוננו?
היש גלימה כגלימתנו? היש חלמון כחלמוננו?
היש חלמון כחלמוננו? היש חלמון כחלמוננו?
היש חלמון כחלמוננו? היש חלמון כחלמוננו?
היש חלמון כחלמוננו? היש חלמון כחלמוננו?
היש חלמון כחלמוננו? היש חלמון כחלמוננו?
היש חלמון כחלמוננו? היש חלמון כחלמוננו?

פיכוח נפש ושיקלון הדעת

שר-הביטחון שלנו, שימרון פרס, הוא האיש הש-קול והמפוכח ביותר במיזרח-התיכון ואולי בעולם כולו.

קודם כל הוא אומר את זה בעצמו, ואם אדם שקול ומפוכח כמוהו אומר משהו אז הוא יודע מה שהוא אומר.

חוץ מזה, גם בטלוויזיה הוא תמיד נראה מאד שקול ומפוכח להפליא — יש לו קרחת קידמית מפר-תחת המגביהה את מיצחו ויוצרת רושם אינטליגנטי

שר-הביטחון שימרון פרס מבקש מאשתו להכין לו את ארוחת-הבוקר.

מאחר: שלישי הצבאי בוחן את הבעיה בשטח

עו של פיכוח אדיר, וגם כמה קמטים קלים מעל עיניו הנותנים רושם חריף של שיקול-דעת עמוק. אך מעל לכל כוחו בקולו — קול עמוק 37-גימל היוצא מתוך חדר-יבטון וחודר כל חדר-יבלב — ממש פיכוח-נפש מאוון ושיקול-דעת מגוון.

אלא שכל הזמן אני שואל את עצמי אם גם בבית הוא מדבר בקול השקול והמפוכח 37-גימל הזה. ואני מנסה לדמיין לי איך נשמעת ארוחת-הבוקר של מיש-פחת פרס, או איך הם מדברים כשהם הולכים לישון. כי אם גם שם הוא ממשיך בחנטאריש הזה, אז זה כבר באמת מצחיק.

מצא את ההבדלים

פיתרון החידה מן השבוע שעבר

- בשבוע שעבר פירסמנו שתי תמונות דומות - לכאורה: מימין — ממשלת ארה"ב דנה ב- הערותיו של באק', משמאל — ממשלת ישראל אל דנה במיסמכו של קניג.
- לכאורה התמונות דומות לחלוטין, אלא ש-יש כמה הבדלים דקים ביניהן. האם הצלחתם להבחין בהם?
- הנה התשובות הנכונות:
1. באק' הוא שר החקלאות. קניג הוא פקיד במשרד-הפנים.
 2. באק' אמר את הערותיו הגזעניות לעתונאי. קניג כתב את הערותיו הגזעניות במיסמך רישמי.
 3. באק' הוא אמריקאי. קניג הוא ישראלי.
 4. באק' דיבר נגד כושים. קניג דיבר נגד ערבים.
 5. בישראל אין כושים. באמריקה יש כושים.
 6. עיתוני ארה"ב גינו את באק' ודרשו את הת-פטרתו. גם עיתוני ישראל גינו את באק' ודרשו את התפטרתו. (פה אין הבדל).
 7. ראש-ממשלת ישראל לא קרא את דיבריו קניג. נשיא ארה"ב קרא את דיבריו באק' בעיתון. (או: ראש ממשלת ישראל לא יודע לקרוא. נשיא ארה"ב כן יודע לקרוא).
 8. קניג הביע רק את דיעותיו הפרטיות. באק' גילה מה הן דיעותיו האמיתיות.
 9. ועדות הפרלמנט האמריקאי להצו על באק' להתפטר. ועדות הפרלמנט הישראלי גינו את מפר-סמי מיסמך קניג.
 10. קניג הוא בסך-הכל פקיד ממשלתי ומותר לו להיות גזען. באק' הוא פקיד ממשלתי, ואסור לו להיות גזען.
 11. באק' התפטר. קניג נשאר בתפקידו.
 12. העיפרון בתמונה מימין קצר יותר.
 13. חוץ מזה, הכל אותו דבר.

על הסלחנות

בשבוע שעבר ראיתי את חצי הסרט „גבעת חלפון אינה עונה“ בבימויו של אסי דיין ובכיכובם של הגשש החיוור.

ראיתי חצי, כי בהפסקה ברחתי. ברחתי, למרות שאני משוגע לסרטים ולמרות שהגששים בדרך-כלל מצ-חיקים אותי. ברחתי, כי הסרט הזה היה כל-כך רע וכל-כך לא מצחיק, שלא יכולתי יותר.

אחר-כך התרגזתי. לא התרגזתי על אסי דיין, כי כל אחד עושה מה שהוא יכול. לא התרגזתי על הגששים, כי אני אוהב אותם. לא התרגזתי על עצמי, כי לכל אחד קורה לצאת פראיר לפעמים. התרגזתי על העיתונים.

הסרט הזה, „גבעת חלפון“, הוא הסרט הכי רע שראיתי בעשר השנים האחרונות. אין בו ולו דבר אחד טוב. הצילומים לא צילומים, הצבע לא צבע, התסריט לא תסריט, העריכה לא עריכה, העלילה לא עלילה, המישחק לא מישחק (אני יכול לציין אפילו שחקן אחד שהיה בסדר), הבדיחות לא בדיחות, הסרט לא סרט, הסרט לא מצחיק, הסרט לא כלום. רע. רע עד הסוף. אפילו „שרית“ בזמנו היה יותר טוב.

אבל אותם העיתונים והעיתונאים המנצלים כל חז-דמנות לרדת בפראות על גורג' עובדיה, לקרוע אותו לגזרים, לאכול אותו בלי מלח, לשבור את עצמותיו ולבסוף גם לטרוף את גוויתו — פתאום נהיו לי מין סלחנים כאלו, רחמנים בני רחמנים, מתחשבים שבמתי-חשבים, עדינים וזכים, רכים ונוגים, פוצקאלאך בני פוצקאלאך.

רמזו שהסרט הוא לא הכי טוב בעולם, עקצו בקלי-לות את מישחקו של אחד השחקנים, ליגלו בעדינות על העלילה — אבל הכל בסלחנות, בהתחשבות, ברח-מנות, מתוך הבנה, בעדינות, ברכות. אף אחד לא כתב שהסרט פשוט חרא. זה לא.

למה? אני לא יודע. אולי בגלל שדיין אשכנזי ועו-בדיה לא. אולי בגלל שכולם חברים של כולם באיזור דיונוף. אני באמת לא יודע. אבל בינתיים לא שמעתי או ראיתי אישעה הסבר מדוע „גבעת חלפון“ יותר טוב מ„שרית“, או „גורית“.

חוץ מההסבר הנפשוט שכדאי ללקק בתחתם של דיין והגששים, אך לא בתחתו של עובדיה.